

**היא
כמו
הטובה
מכולן**

פרסום ד"ר יעקבסון

פילטר

דובק

קפה * **CAFE**
סטרן * **Stearns**
 תליאכבי, דיזנגוף 189
 המפגש החברתי הנעים
 ביותר משך כל
 שעות היום והערב

העתקת מסמכים
 • בסודיות • באיכות •
 במהירות (בו במקום).
 מצלמה המתנה היפה ב-
 יותר לבר-מצוה! מבחר
 גדול של מצלמות לבני-
 נוער במחירים עממיים.

פוטו-ברנר
 חיפה, רחוב החלוצי 31

— שלוש מאות לירות.
 — לא יותר? — שאלתי.
 — שלוש מאות, — אמר, והצביע על שנינו. — לשניכם אסדר עבודה קבועה.
 — שלוש מאות לירות, — אמר גרישה. — וכמה גרויחה?
 — שמונה וחצי לירות ליום, — אמר. — זהו השכר.
 — כלומר, כמאתיים ועשרים לירות לחודש, אם הכל ילך כשורה. — אמר גרישה. —
 מאתיים ועשרים בעד חודש שלם, וזהו עבדות. ואתה רוצה שלוש מאות.
 — אני רוצה? — תמה ההוא. — אני רוצה לאכול את ארוחת-הבוקר שלי. אתם רוצים
 זאת. הכי טוב בשבילכם יהיה, אם תלכו ללשכת-העבודה. הם כבר יסדרו לכם. — הרים
 את אצבעו אל פניו הפצועים של גרישה. — יופי, — אמר. — היה לך אקסידנט?
 — לא. — אמר גרישה. — שיחקתי עם הילדה.
 קרבתו לעצמי כטא וישבתי על ידו. הוא הזיז קצת את צלחתו.
 — טוב, — אמרתי. — תקבל את שלוש מאות הלידות שלך. או מתי נוכל להתחיל
 בעבודה?
 — מתי? — חזר על דברי, — מחר. היום תשלמו ועוד הערב אסדר הכל. מחר תוכלו
 להתחיל.
 — שמע, אדוני, אמרתי. — אני וחברי ראינו שלוש מאות לירות רק בפרסומת של
 מפעל הפיס. קודם נצבור חודש, אחר כך תקבל את כספך. מסכים?
 הושטתי את ידי אליו. חיכיתי, עד שגרישה חבט בידי.
 — עוד ניפגש, — אמר גרישה.
 — בודאי, — אמר ההוא. — תמיד נוכל להיפגש כאשר יהיו לכם שלוש מאות לירות.

בה נגמר. למעשה, יכולנו כבר לחזור הביתה. אבל חשבנו על לינה: פחדנו לחזור הביתה
 בעשר בבוקר ולהגיד שלא הצלחנו להשיג דבר. זה יראה טפשי מאד. צריך לחזור אחרי
 ארבע, כמו כל האנשים ההגונים, ולהעמיד פנים של עייפים לאחר שהתרוצצנו יום שלם.
 אין לך דבר מעיף יותר מאשר להעמיד פנים של עייף. נותרו לנו עוד שעות רבות.
 הלכנו בדרךנו הרגילה — בכיוון לים.
 — הוא איננו איש רע, — אמר גרישה. — הוא פשוט אינו יודע אחרת. — שתק שעה
 קלה. — כולם ככה, — אמר.
 — אבל רצית להכניס לו בפרצוף.
 — ודאי, — אמר. — לא רק לו בלבד.
 — שמע, גרישה, — אמרתי. — הוא רוצה שלוש מאות לירות. נמכור את האקדה שלי.
 ניקח בעדו מאה ועשרים, אולי מאה וארבעים, ואת השאר נקח בהלוואה. ניתן לו את שלוש
 מאות הלירות ונגמר. בעוד יום-יומיים נתחיל לעבוד, והכל יהיה או.קיי.
 — לא, — אמר. — אל תמכור את הנשק.
 — לכל הרוחות, — אמרתי בכעס. — למה לך האקדה הנה? את מי אתה מתכוונת לחסל?
 — מוכרחים למצוא משהו, — אמר גרישה. — ייתכן והמנהל הזה לא יסדר לנו דבר.
 אולי הוא רק חולם על כספנו. ואז מה יהיה? אם הוא ייעלם עם הכסף שלנו, איפה נחפש
 אותו? מעט ממורים כאלה ראיתי בחיי? אין דבר, נחכה עוד קצת.
 — נדמה לי שכבר חיכינו מספיק, — אמרתי. — בפרט שלך, גרישה, יש אשה ולינה
 קטנה.
 — תתחתן גם אתה, — ענה. — לפחות נהיה שנינו באותו מצב.
 — אני באמת הולך להתחתן, — אמרתי. — אבל לשעה קלה בלבד.

נפרדנו ליד הים. הוא הלך לפלאזה ואני בכיוון רחוב הירקון, כדי למצוא נערה מסוימת
 אחת. זה לא היה כליך קשה. כבר מרחוק ראיתיה, יושבת על המרפסת של בית-קפה
 מזהם ומעשנת סיגריה בצורה שכזאת, שגם ילד בן חמש יכול היה לנחש את מקצועה.
 אלא שהיא היתה יפה באמת, ודבר זה סיבך את העניין. סיבך, כי ריחמתי עליה. ואני
 אינני מרחם אף פעם על זונות. זונות אינן נעשות — הן נולדות ומתות כזונות. כל השאר
 בנושא זה, וזהו ספרות קלוקלת.
 ייתכן כי רק משום שלא ריחמתי עליהן — חיבבו אותי. הן היו משמיעות ידושים בקול
 מהול בדמעות באזני ברנשים שטים ומבוסמים — ואחר-כך היו מספרות על כך זו לזו
 ומתפוצצות מצחוק. הזונות, בדרך כלל, אוהבות לספר. ויש להן מה לספר. ובנקל תוכל
 לשער לעצמך מתי הן משקרות, ודבר זה גורם לנחת-רוח. לאשתך החוקית אתה רוצה
 להאמין גם כשהיא אומרת שרופא-שיניים גזל ממנה חמש שעות, ויחד עם זאת אינה יכולה
 להזיכר באיזה רחוב נמצא מעונו של אותו רופא-שיניים. לזונות אינך חייב דבר.
 אבל על זו ריחמתי. היא היתה באמת יפהפיה. יתר על כן — חייתי אתה חודשים אחדים,
 והייתי חייב לה המון כסף. אפשר וזו היתה הסיבה לרגשותי.
 — איך העניינים? — שאלה, כאשר התישבת לידה על כסא קלוע ומלוכלך והדלקתי
 סיגריה. — לא כלום?
 — לא כלום, — אמרתי.

לגמתי דברימה מבחיל מהכוס שעמדה לפניו; המלצר הביא לי את בקבוק הגודד סטאר
 שתמיד נהגתי לשתות כאן, ותמיד על חשבוני. לגמתי קצת מן הבירה החזקה והמרירה,
 ומיד הוקל לי. המלצר קרץ אלי, לאות שהוא מכבד אותי ומעריך את יחסי הנכון להיים.
 ניכר היה בו שבוצעו היה הופך לרועה-זונות, אבל מסיבות שאינן ברורות לו עצמו אינו
 יכול להחליט על-יך. היא הוסיפה לשתות את הנזול המתוק והמבחיל. לא ידעתי מה זה;
 אף פעם לא טעמתי משהו דומה לזה.
 — אם כן, — אמרה איה, — אתה רוצה לנסוע אתי לירושלים?
 — לא, — אמרתי. — יש עוד תקוה.
 חיכנה.
 — לא תקבל שום עבודה, — אמרה. — ראשית, אתה תייר, ואין לך רשיון-עבודה.
 שנית, אינך יודע עברית. וחוזי מזה, כמורך יש כאן יותר מדי. ואל תשכח, שנוסף על כל
 זה אינך יודע דבר.
 — עבדתי חמש שנים כנהג, — אמרתי. — במכוניות גרועות יותר משיש כאן. אני רק
 זקוק לעבודה, איה, לא שכחתי את המקצוע.
 — בארץ הזו כל אחד הוא נהג, — אמרה. — ודווקא עבודה זו הכי קשה להשיג, כי
 היא משתלמת הכי יפה.

שהנהגים כאן חיים כמלכים ומשתכרים הכי הרבה, ידעתי גם בלעדיה. המנוול הזה, אשר
 הרביץ לי ולגרישה מכות-רצח אתמול, גם הוא נהג. חרקותי שן כאשר נזכרתי בכך.
 — אם אתה רוצה להמשיך בנושא, — אמרה איה, — אוכל להגיד לך, שיש כאן יותר
 נהגים ממכוניות. — לגמה מן הנזול הבלתי-מוגדר, השליכה את הקס והמשיכה: — אם
 כן, מה החלטת?
 — לא, — אמרתי. — לא אסע אתך, איה.
 המלצר ניגש ואמר לה:
 — יש אחד שהיה רוצה לדבר אתך. הוא יושב מאחור.
 — הגד לו שאני עסוקה, — אמרה. אפילו לא הפנתה את ראשה כדי להביט בו. היא
 היתה הזונה היפה ביותר בארץ זו, ויכלה להרשות לעצמה להפסיד עשרים לירות. סוף-
 סוף הוא יכול להמתין אם הוא באמת רוצה. טובה מזו לא ימצא בין כה וכה. — אינך
 רוצה להיות רועה זונות, — אמרה, — מה?
 — לא, — אמרתי והוספתי: — אני אוהב אותך, איה, אני אוהב אותך, אך זאת אינני
 רוצה. סוף-סוף אשיג עבודה איוושהי. — נשמעתי קלוש ביותר, וגם כעסתי כעס סתום
 על הברנש הזה מאחור. חזרתי ואברתי- — אני אוהב אותך, איה.
 — ואיך גרישה?
 — ככה. חי איכשהו. — פתאום אמרתי ללא הקדמות: — שמעי, איה. אני צריך שלוש
 מאות לירות, אוכל לקבל עבודה ויש אחד שיוכל לסדר לי זאת. אבל הנבל רוצה את
 השלוש מאות בבת אחת.
 — סע אתי לירושלים, — אמרה. — זה הכול. ועד אז אל תדבר אתי על כסף. —
 (המשך בעמוד 22)